

XXXI Wrocławskie Dni Duszpasterskie „Gdy otwiera się przeszłość nadziei” – *Novo millennio ineunte* (27-29 VIII 2001)

W ostatnich dniach sierpnia tradycyjnie Papieski Wydział Teologiczny zorganizował Dni Duszpasterskie, które, podobnie jak w latach poprzedzających Wielki Jubileusz, były reakcją na nauczanie Ojca Świętego Jana Pawła II. Tym razem refleksja sierpniowych spotkań koncentrowała się wokół Listu Apostolskiego *Novo millennio ineunte*.

W poniedziałek 27 sierpnia we Wrocławskiej Archikatedrze JEm ks. Kardynał Henryk Gulbinowicz wprowadził uczestników w atmosferę Dni, a JEm ks. Kardynał Marian Jaworski, arcybiskup Metropolita Lwowski obrządku łacińskiego przewodniczył Najświętszej Ofierze Mszy św. i wygłosił homilię, w której podkreślił konieczność wpatrywania się w Oblicze Chrystusa, także poprzez Słowo Boże, które nie zawsze jest zapamiętywane i stawiane w centrum życia. Do Wrocławia przybyli biskupi z różnych stron kraju, co dowodzi rosnącej rangi WDD.

Po mszy JM ksiądz prof. zw. dr hab. Ignacy Dec, rektor PWT, dokonał wprowadzenia w te kilkudniowe wykłady i konwersatoria, witając przybyłych gości i zapraszając do refleksji nad nauczaniem Jana Pawła II.

Pierwszym prelegentem był ksiądz kardynał Marian Jaworski, który mówił o możliwościach i perspektywach Kościoła na progu trzeciego tysiąclecia w kontekście Listu *Novo millennio ineunte*. Kościół wrocławski ma ogromne możliwości, tym bardziej, że wiele zostało już dokonane. Współczesny Kościół powinien działać więcej tak, jak czynił to św. Filip opisany w Dziejach Apostolskich. Apostoł siada w wozie dworzanina królowej Kandaki i tłumaczy mu Pismo. Podobnie ludzie Kościoła powinni siadać razem z tymi, którzy nie wierzą i nieść prawdy wiary. Nie jest to zadanie łatwe, zarówno w Kościele Zachodu, jak Wschodu, o którym ks. kardynał również opowiadał.

Następnym prelegentem była kolejna wybitna postać, czyli ks. abp Damian Zimoń, Metropolita Katowicki, który chętnie przyjeżdża na wrocławskie spotkania duszpasterskie, sięga do papieskiego wezwania: *wpłyń na głębię!*, które wiąże się z wezwaniem do świętości. Arcybiskup mówi o wychowaniu serca, o wychowaniu do życzliwości, szacunku, dobroci, zaufania, wiary. Arcybiskup Zimoń wyluskał z Listu Papieża istotne teksty o nadziei, o konieczności wpatrywania się w oblicze Chrystusa. Nieco inaczej na Chrystusa wpatruje się Zachód a nieco inaczej Wschód. Zachód widzi przede wszystkim Chrystusa Ukrzyżowanego, a Wschód Zmartwychwstałego. Człowiek natomiast staje się tym, na kogo lub na co patrzy. Ludzi świętych nazywał ksiądz arcybiskup świadkami miłości. Szczególnie ważna jest wrażliwość na ubogich i odepchniętych. Pod koniec swego wystąpienia Metropolita Katowicki omówił przede wszystkim rolę kapłana i wspólnoty para-

fialnej. Programem życia i działania Kościoła pozostaje Ewangelia, którą powinien nieść pasterz wspólnoty. Wpłynięcie na głębię oznacza także uświadomienie sobie własnej przeciętności, która jest przede wszystkim brakiem miłości.

Kolejnym prelegentem był JE biskup prof. dr hab. Jan Szlaga, biskup pelpiński, który mówił o zjednoczeniu z Chrystusem w kontemplacji. Przedstawia on zadania kontemplacji, jej cele, sięgając do Pisma Świętego. Kontemplacja nie jest teorią, czyli tylko oglądaniem oblicza, ona jest duchowym doświadczeniem (wpatrywaniem się) w Boga.

Pierwszego dnia słuchacze mogli skorzystać z możliwości uczestniczenia w całym szeregu konwersatoriów prowadzonych głównie przez księży pracujących na PWT. Konwersatoria poświęcone były kwestiom duchowości, jej modelom i drogom do świętości. Konferencję wieczorną, jak i pozostałe, wygłosił ks. prałat dr Bronisław Piasecki z Warszawy, który mówił o nowym programie pracy dla Kościoła, jak zarysował nam Jan Paweł II. Program ten dla Kościoła polskiego kreślił jeszcze Prymas Tysiąclecia, który mówił o konieczności kształtowania prawego sumienia, bardzo silnie dowartościował rolę laikatów w Kościele.

We wtorek 28 sierpnia wykłady rozpoczęły się właśnie tematem świętości. Wygłosiła go życzliwa naszej Uczelni siostra prof. Zofia J. Zdybicka z KUL-u. Czy świętość może być sposobem bycia we współczesnym świecie? Okazuje się, że jak najbardziej. W dzisiejszym zlaicyzowanym świecie nie jest to jednak łatwe, szczególnie dlatego że świat ten proponuje drogi znacznie łatwiejsze. Przede wszystkim wybór drogi życia związany jest z ogólnymi wyobrażeniami o tym, kim jest człowiek i dokąd zmierza. Przede wszystkim człowiek jest osobą o dynamicznej strukturze, jest nastawiony na przyszłość, kreatywny, wychylony w przyszłość. Człowiek powinien też w sposób dogłębny uwierzyć w Boga, którego najpełniejsze rozumienie znajdujemy w Objawieniu chrześcijańskim, w którym Bóg objawia się jako Osoba. Tylko Bogu, który jest Osobą, człowiek może powierzyć się i zjednoczyć z Nim. Po rozwinięciu podstaw metafizycznych religii siostra profesor omawiała zagadnienie świętości, która jest właśnie owym świadomym związkiem z Bogiem, a istotą tego związku jest miłość rozumiana jako darowanie się, jako pełne zjednoczenie, przez co człowiek staje się uczestnikiem Bożej natury. Uświęcenie nazywała siostra spirtualizacją człowieka. Spirtualizacja następuje na trzech płaszczyznach: na płaszczyźnie ontycznej, kiedy człowiek uwalnia się coraz bardziej od determinizmu materii, na płaszczyźnie działania przyrodzonego i nadprzyrodzonego oraz na płaszczyźnie moralnej. Tak więc świętość ogarnia wszystkie przejawy życia.

Ks. infułat prof. zw. dr hab. Jan Krucina przedłożył jak zwykle interesujący wykład (od z górą 30 lat!) na temat przekazu wiary w sekularyzowanym świecie. W wykładzie tym podkreślona została komunikatywność, wiarygodność, bycie rzeczywistym świadkiem Chrystusa oraz miłość do tego, któremu chce się tę wiarę przekazać. Zadanie nie jest łatwe, dlatego wymaga wiele taktu, kultury osobistej, cierpliwości i kompetencji. Świat zdaje się odchodzić od Boga, ale tak naprawdę jałowuje i czeka na Niego. Bóg może przyjść przez autentycznych świadków wiary.

Wreszcie słuchacze mogli posłuchać ks. prof. dra hab. Mariana Graczyka w UKSW w Warszawie. Prelegent mówił nawróceniu, które jest drogą do eucharystycznego zjednoczenia. Powołując się na List papieski, autor zreferował pozytywną i negatywną ocenę współczesnego świata dokonaną przez Jana Pawła II. Pozytywów jest, niestety, zdecydowanie

wanie mniej niż negatywów. Niektóre pozytywy tego świata to zwiększona świadomość własnej godności, solidarności, podejście ekologiczne. Negatywy to przede wszystkim rosnący podział na biednych i bogatych, bezrobocie, militaryzacja, płytka globalizacja itd. W późniejszej części wykładu usłyszeliśmy głęboką analizę przypowieści o synu marnotrawnym, która Jan Paweł II tak sobie ceni. Na tej kanwie rozwijany jest wątek nawrócenia. Świat współczesny nie chce jednak mówić o nawróceniu, ponieważ neguje sam grzech. I tu zaczyna się pogłębiona analiza tego świata, jego relatywizmu, niewiary i sekularyzmu. Konieczne jest nowe wychowanie do pokuty, która jest przecież czymś do głębi pozytywnym.

Następnym prelegentem był JE bp prof. dr hab. Kazimierz Ryczan, biskup kielecki. Na początku ks. Biskup przedstawił problem ubożego jako kogoś, kto leży w centrum zatroskania Kościoła, jest jednym z kluczowych ogniw misji łodzi Piotrowej. Ubóstwo jednak przyjmuje zupełnie inne formy, jak na przykład narkomania, rozpacz z poczucia bezsensu życia. Ubóstwo intelektualne i duchowe zatacza jednak coraz szersze kręgi. Pojawia się ono w środkach masowego przekazu, także jako nieobecność w nich Boga, epatowanie sektami, nietolerancja dla katolicyzmu itp. W tych warunkach trzeba stać się świadkiem Ewangelii. Świadek Ewangelii to ktoś, kto ma wypracowaną duchowość komunii, która jest duchowością wspólnoty z Bogiem i z ludźmi.

Po tym wykładzie uczestnicy ponownie mieli możliwość wyboru jednego z sześciu konwersatoriów, które ogniskowały się wokół różnych form aktywności ewangelizacyjnej we współczesnym świecie.

Ostatniego dnia słuchacze rozpoczęli pracę od głębokiej teologii dotyczącej Trójcy Świętej i jej wewnętrznych relacji. Wspólnota ludzka oraz wspólnota samego Boga w Trójcy Jedynej to ikony Kościoła. W sposób trudny, ale przenikliwy ks. prof. Tomasz Węclawski, dziekan PWT w Poznaniu, zaprezentował model dialogicznej teologii.

Na zakończenie Dni nie zapomniano o akcencie prymasowskim związanym z rokiem Kard. Wyszyńskiego. Wykład temat aktualności przesłania Prymasa Tysiąclecia wygłosił ks. prof. Piotr Nitecki. Ks. Prymas odegrał rolę męża opatrnościowego na zakręcie historii Polski i Kościoła w Polsce. Ks. profesor naszego Wydziału Teologicznego ukazał wielkie wycucie sytuacji politycznej, które umożliwiło skutecznie działanie Prymasowi, nawet pomimo kilkuletniego okresu uwięzienia, albo właśnie dzięki niemu. Tu podkreślone zostały ponadczasowe rysy postawy ks. Kardynała, przede wszystkim wierność wybranym przez siebie wartościom, krzyżowi i Ewangelii, a więc wierność prawdzie. Walcząc o prawdę przez miłość, Prymas równocześnie stwarzał nową przestrzeń wolności, co było szczególnie ważne w czasach zniewolenia. Prymas był człowiekiem wskazującym na istnienie ponadkoniunkturalnych wartości. Silna wiara w Chrystusa Zmartwychwstałego może być dzisiaj dla nas przykładem. Chociaż więc dzisiaj nie ma w naszym kraju prześladowań religijnych, to jednak zalała nas fala liberalizmu, konsumpcjonizmu innych nowoczesnych ideologii, i im właśnie trzeba postawić opór. Tymczasem tylko prawda może wyzwolić człowieka; na to właśnie wskazywał Prymas Tysiąclecia. Był on wielkim świadkiem Chrystusa.

Obrady podsumował ks. inf. prof. dr hab. Jan Krucina, nestor Wrocławskich Dni, a na zakończenie wypowiedział się jeszcze Wielki Kanclerz PWT JEm Ks. Kardynał Henryk Gulbinowicz, który dziękował wszystkim i życzył owocowania tych Dni w codziennym życiu. Czekamy na kolejne Dni Duszpasterskie w przyszłym roku.